

haar eigen ding te doen, haar los te laten van zodra ze geboren was. Ze had het er moeilijk mee. Mepi was een schat, alleen al een blik van haar zou je al doen smelten. En knuffelen kon ze als de beste. Igor en Nina besloten al snel Mepi door vele verschillende verzorgers te laten omringen; ze werd in feite door het hele dorp opgevoed. Haar ouders maakten niet de fout haar te claimen of over-beschermend te willen doen. Het leverde hen vooral méér knuffels en liefde van hun kind op.

Mepi vermaakte zich best. Ze was een vrolijk kind, hoewel ze heel ernstig kon kijken en daarbij stokstil zitten, alsof ze ergens anders was. Al van heel jong gebruikte ze haar gaven, zelfs zonder dat ze het doorhad. Ze kon iemand recht in de ogen kijken zonder met de ogen te knippen, alsof ze dwars door je heen keek. Meestal voelden mensen zich altijd beter nadat ze zoiets gedaan had. Natuurlijk vonden ze het prettig wat ze ervaren hadden en ze spraken er dan met anderen over. Het creëerde haar bijnaam 'het meisje dat kon helen met haar ogen'. Dat werden dan verhalen die snel overwaaiden naar andere dorpen. Maar soms creëerde haar blik het omgekeerde effect. Iemand die iets te verbergen had vond haar blik maar niks, ze hadden het gevoel dat Mepi exact wist wat ze verborgen wilden houden en dat dat bij haar niet zou lukken. En dat was uiteraard de nagel op de kop.

Mepi voelde al vroeg of iemand genezing nodig had en vanaf de leeftijd dat ze kon kruipen, bewoog ze dan naar die persoon toe om die te gaan troosten en healing te geven. Mepi strekte dan haar armpjes uit en werd opgepakt. Ze vleide zich tegen die persoon aan en bleef zo een tijdje gezellig op diens schoot zitten. De persoon in kwestie voelde onmiddellijk het effect, die voelde zich stevast beter. Dat gaf natuur-

Zonder dat de jonge Spitting Faces het besepte, creëerde hij daarmee een dilemma voor zichzelf. Zijn hart zei één ding, zijn ego zei wat anders. Het gevolg was dat hij zijn levensdoel voor zich uitschoof. Door Spitting Faces jaloezie en angst te doen voelen had zijn ego (even) gewonnen. Zijn inzichten en wijsheid vonden wel, ook al was hij nog jong, dat veel van wat hij gezien had in het visioen waardevol was. Hij zag dat liefde geweld kon overwinnen, hij had gezien dat wat die vreemde groep deed vrede en vreugde bracht bij de vechtende stammen en dat voelde erg goed aan. Hij vond vanaf toen dat doden eigenlijk niet behoorde tot wenselijk gedrag. In zijn stam merkte men dan ook snel op dat hij vanaf dan op een andere manier met de speelse jachtpartijen onder de kinderen meedeed en dat hij al helemaal niet mee wou doen met het jagen op anderen, ook al vonden de andere krijgers dat het vijanden waren.

Niet alles wat hij in het visioen had gezien vond hij goed genoeg om deel te laten worden van zijn waarheid. Vrouwen een prominente rol laten spelen of ze op voet van gelijkheid behandelen met mannen was iets geheel vreemds aan hem, ook al voelde hij in zijn hart dat dat wel best OK was. Hij had immers het voorbeeld van zijn ouders. Maar hij besloot toch dat idee te verwerpen als belachelijk.

Zijn ouders zagen vanaf toen een verandering in hem en in zijn gedrag, maar moedigden zijn nieuwsgierigheid alleen maar aan, wetende dat een wijs stamhoofd met veel kennis een goede zaak kon zijn voor hun stam. Ze stelden zich geen vragen naar de oorzaak van zijn veranderde gedrag en Takanaka zweeg daarover, verveeld als hij was met de situatie.

De Cirkel van Wijzen

Het begon tegen het eind van de winter 1622. Al lang op voorhand kwamen de vele delegaties aan. Die kregen elk hun specifieke plek toegewezen op gelijke afstand van de grote tipi. Het diplomatieke circus draaide op volle toeren. Delegaties die vonden dat ze meer waard waren dan de rest en een betere plek eisten, werden door de gastvrouw vriendelijk doch beslist op de lessen van Great Spirit gewezen: "Allen zijn gelijke kinderen van de zon, geliefd door Great Spirit." Aan de vooravond van de besprekingen werd de door iedereen gekende heilige dankceremonie uitgevoerd, bestemd om voorspoed te brengen aan allen. Die avond sprak de zwangere Mepi als gastvrouw dank uit aan Great Spirit en vroeg of die de liefde en de wijsheid in de harten van alle aanwezigen zou aanwakkeren. Ilan wist dat het vermoeiende dagen zouden worden en was in hun tipi gebleven. Hij vroeg zich af of er een delegatie van zijn oude stam zou opdagen en hoe dat weerzien zou verlopen.

Er werd die avond volop gesmudgt, vele beleefdheden uitgewisseld en er werd afgesloten met muziek en dans. Moapa had de opdracht gegeven streng toe te kijken op het gebruik van vuurwater, het werd zo veel als mogelijk afgeraden. De ochtend erop begon met een lange ronde introducties. Elke delegatie kreeg de Talking Stick om zich kort voor te stellen, waarna de besprekingen een hoge vlucht namen. *Hoe omgaan met de bleekhuiden die het land vanuit het oosten binnenkwamen* was uiteraard het belangrijkste gespreksthema. Mepi, Moapa en Ilan pleit-